

Arrest

nr. 121 749 van 28 maart 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 30 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat O. GRAVY en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Kouranko origine en afkomstig uit Kissidougou, waar u uw hele leven heeft gewoond. U heeft uw moeder nooit gekend en uw vader overleed toen u zeven jaar was. U werd opgevoed door uw tante aan vaderszijde, (S.A.). U verklaart drie jaar naar school te zijn geweest en daarna gewerkt te hebben als verkoopster van schoenen en ijswater op de markt van Madina, Kissidougou. Dat deed u tot aan uw vertrek uit uw land van herkomst. Op zestienjarige leeftijd bent u gehuwd met (F.M.). U kreeg een zoon en een dochter, uw dochter is echter overleden. Uw zoon woont momenteel bij een vriendin in Kissidougou. Ongeveer één jaar en drie maanden geleden is uw echtgenoot samen met zijn andere vrouw om het leven gekomen in een auto-ongeluk. De broer van uw echtgenoot, (D.M.), was iemand die zwarte medicijnen en voodoo gebruikte. U verdenkt hem er van er voor gezorgd te hebben dat uw echtgenoot overleed, zij hadden namelijk een conflict over een motor. Ongeveer zeven maanden na de dood van uw echtgenoot stelde zijn broer voor om met hem

te trouwen. U weigerde aanvankelijk en ook uw familie was er tegen, omdat hij aan zwarte magie deed. Niemand durfde echter te zeggen dat ze niet akkoord waren met dit huwelijk. Na uw rouwperiode bleef u eerst nog in het huis van uw overleden echtgenoot wonen. Uw schoonbroer paste echter voodoo op u toe en u kreeg last van uw been, u was gedemobiliseerd. Omdat u vreesde voor uw leven vanwege deze voodoo stemde u uiteindelijk in met het huwelijk. Ongeveer drie maanden na het huwelijk betrapte u uw echtgenoot terwijl hij uw stiefdochter – de dochter van uw overleden echtgenoot samen met zijn andere vrouw – aan het offeren was. U schreeuwde zodat iedereen op de hoogte was van zijn bezigheden. Na dit gezien te hebben vluchtte u met behulp van een vriendin terug naar uw tante aan vaderszijde. U kon daar echter niet blijven en ging naar de vrouw bij wie u schoenen kocht in Conakry. U verbleef daar een maand en besloot dan om het land te verlaten. U vertrok op zaterdag uit Guinee en op maandag 12 november 2012 vroeg u asiel aan in België.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In de eerste plaats kan er gewezen worden op de veelvuldige tegenstrijdigheden binnen uw asielrelaas. Deze zorgen ervoor dat uw geloofwaardigheid al ernstig in het gedrang komt, zeker wanneer het fundamentele aspecten binnen uw asielrelaas betreft. U verklaart dat u na het overlijden van uw eerste echtgenoot diende te hertrouwen met zijn oudere broer. U legt over uw eerste huwelijk echter tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens het voorbereidende gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) verklaart u dat u op 19-jarige leeftijd met hem bent gehuwd (administratief dossier DVZ p.4), dit terwijl u bij het gehoor voor het Commissariaat-Generaal verklaart dat u reeds huwde op uw 16de (gehoorverslag CGVS p.11). Verder verklaart u echt niet te weten wanneer uw eerste echtgenoot zou zijn overleden (gehoorverslag CGVS p.12). Wanneer er wordt aangedrongen om zijn overlijdensdatum verder te specificeren verklaart u dat het op de tiende was maar dat u zich de maand niet herinnert, om daarna te verklaren dat het ondertussen één jaar en drie maanden geleden is (gehoorverslag CGVS p.13 en p.30). Bij het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken kon u echter wel een concrete datum opgeven, namelijk 10 januari 2012 (administratief dossier DVZ p.5), een datum bovendien die niet overeenstemt met de situering in de tijd die u bij uw gehoor voor het Commissariaat-Generaal opgeeft. Aangezien het overlijden van uw eerste echtgenoot het begin van de door u ingeroepen problemen betekent is het uiterst bevreemdend dat u dit niet precies zou kunnen situeren. U bent vervolgens niet coherent wat uw verblijfplaats na het overlijden van uw eerste echtgenoot betreft. Zo verklaart u bij uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken met uw eerste echtgenoot in de wijk TP te hebben gewoond sinds uw huwelijk tot uw vertrek uit uw land van herkomst (administratief dossier DVZ p.4). Later tijdens datzelfde gehoor corrigeert u zich en verklaart u dat u ook zeven maanden bij uw tweede echtgenoot in de wijk Kennema heeft gewoond (administratief dossier DVZ p.5). Gedurende uw gehoor voor het Commissariaat-Generaal wijzigt u uw verklaringen een derde maal, u verklaart ditmaal iets meer dan drie maanden in de wijk TP te hebben gewoond met uw tweede echtgenoot (gehoorverslag CGVS p.7-8). Later verklaart u bovendien dat u nooit bij uw tweede echtgenoot heeft ingewoond maar dat u er enkel ging slapen wanneer het uw beurt was (gehoorverslag CGVS p.23). Aangezien het verzet dat u tegen het huwelijk met uw schoonbroer uitte is het weinig waarschijnlijk dat u zich niet zou herinneren waar en wanneer u met hem zou hebben samengewoond. Vervolgens verklaart u bij uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u uw echtgenoot betrapte toen hij een meisje aan het verkrachten was (voorbereidend interview CGVS p.4) terwijl u dit bij het gehoor voor het Commissariaat-Generaal nergens ter sprake brengt. U vermeldt enkel dat hij dit meisje in zijn handen heeft en dat zij aan het bloeden was. Volgens deze laatste verklaring zou hij haar offeren aan zijn duivels (gehoorverslag CGVS p.23). Aangezien voorgaande elementen cruciale elementen binnen uw asielrelaas uitmaken kan er worden verwacht dat u er moeiteloos zou in slagen hier enige duidelijkheid over te verschaffen. Uit bovenstaande incoherenties volgt echter dat er reeds ernstig getwijfeld kan worden aan de waarachtigheid van de door u aangehaalde feiten.

Ter volledigheid kunnen nog een aantal andere tegenstrijdige verklaringen worden aangestipt. Zo verklaart u bij de Dienst Vreemdelingenzaken vijf jaar lager onderwijs te hebben genoten (voorbereidend interview CGVS p.2), terwijl u bij het Commissariaat-Generaal verklaart slechts drie jaar naar school te zijn geweest (gehoorverslag CGVS p.4). Verder geeft u bij uw eerste interview aan één zoon te hebben gehad maar dat die is overleden toen hij drie jaar was (administratief dossier DVZ p.6). Voor het Commissariaat-Generaal verklaart u echter dat u twee kinderen heeft, waarvan één, uw dochter, is overleden toen zij vier maanden was. U zou nog een zevenjarige zoon hebben die verblijft bij een vriendin in Djasafei, Kissidougou (gehoorverslag CGVS p.15-16). Wat betreft uw eigen gezinssamenstelling bent u evenmin eenduidig. Zo vermeldt u bij de familiesamenstelling bij de Dienst Vreemdelingenzaken drie broers en vijf halfbroers –en zussen te hebben (familiesamenstelling DVZ punt 4, 5 en 6), terwijl u het voor het Commissariaat over elf halfbroers –en zussen heeft en twee

directe broers (gehoorverslag CGVS p.9-10). Tot slot brengt u bij het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken ter sprake dat u over een identiteitskaart beschikt maar dat die achterbleef in Kissidougou. Daarnaast zou u ook nog documenten hebben om uw problemen aan te tonen maar die lagen op dat moment nog in het opvangcentrum (administratief dossier DVZ p.6). Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-Generaal legt u echter geen enkel document voor en verklaart u dat u uw identiteitskaart niet meer in uw bezit heeft (gehoorverslag CGVS p.21).

Deze veelvuldige tegenstrijdigheden zorgen ervoor dat er geen duidelijk beeld kan gevormd worden over uw situatie in uw land van herkomst en beschadigen ernstig uw algehele geloofwaardigheid. Temeer u bij aanvang van het gehoor voor het Commissariaat-Generaal de kans werd geboden om eventuele misverstanden met betrekking tot uw eerste gehoor recht te zetten en u hier niet op inging. U vermeldde daarbij enkel dat uw naam niet correct was, maar zette de eerder genoemde tegenstrijdigheden geenszins recht (gehoorverslag CGVS p.3). Wanneer u werd geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen (gehoorverslag CGVS p.9, 11, 13, 15 en 21) kunt u geen aannemelijke verklaring bieden. U ontkent telkenmale het eerder anders verklaard te hebben.

Gezien bovenstaande tegenstrijdigheden uw algehele geloofwaardigheid reeds danig ondermijnen kan reeds worden besloten dat er bijgevolg ook geen geloof kan worden gehecht aan uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In dat verband kunnen er ernstige vraagtekens worden geplaatst bij het leviraatshuwelijk dat u diende aan te gaan met de oudere broer van uw overleden echtgenoot. De loutere vaststelling dat u er niet in slaagt duidelijk te stellen of u al dan niet bij uw echtgenoot heeft gewoond brengt de geloofwaardigheid van dit huwelijk al aan het wankelen. Verder blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier (SRB – Guinee, les pratiques du lévirat et du sororat – juli 2012) dat een leviraatshuwelijk waarbij de weduwe dient de trouwen met een oudere schoonbroer mogelijk is, doch eerder zeldzaam, om niet te zeggen uitzonderlijk. Temeer uw overleden echtgenoot wel degelijk ook een jongere broer had (gehoorverslag CGVS p.13). Wanneer u met deze informatie wordt geconfronteerd geeft u zelf aan dat zowel u als uw jongere schoonbroer verwachtten dat u met de jongere broer zou moeten trouwen en u geen enkel idee heeft waarom deze oudere broer zo aandringt op een huwelijk. U beroept zich ter verklaring enkel op de macht die uw oudere schoonbroer kon uitoefenen om u op te eisen als zijn vrouw, gezien iedereen schrik van hem had vanwege zijn voodoo praktijken (gehoorverslag CGVS p.27-28). Verder verklaart u dat er niemand akkoord ging met dit huwelijk maar dat zij niet tegen uw schoonbroer durfden in te gaan omwille van deze praktijken (gehoorverslag CGVS p.29). Uit verdere informatie beschikbaar bij het Commissariaat-Generaal (SRB – Guinee, le mariage – april 2013) blijkt nochtans dat een huwelijk een belangrijke familieaangelegenheid is waar intensieve onderhandelingen aan voorafgaan. Tijdens deze onderhandelingen wordt er door een groot aantal leden van de familie in ruime zin tussengekomen. U verklaart dat zij lieten merken dat zij niet akkoord waren met dit huwelijk (gehoorverslag CGVS p.28-29). Het is weinig aannemelijk dat zij niets konden ondernemen om u te helpen en ervoor te zorgen dat u niet met deze man diende te trouwen en hij zijn wil zonder verdere tegenstand kon doordrijven. Bovendien is het weinig waarschijnlijk dat er niemand voor uw huwelijk, toch een uiterst ingrijpende gebeurtenis, is komen opdagen (gehoorverslag CGVS p.32), terwijl er wel veel vrienden en familie langskwamen toen uw rouwperiode was afgelopen en uw schoonbroer aankondigde dat hij met u wilde huwen (gehoorverslag CGVS p.28). In tegenstelling tot de beschikbare informatie verklaart u bovendien dat u als vrouw niet dient vertegenwoordigd te worden in de moskee bij een huwelijk (gehoorverslag CGVS p.32). Uit de informatie blijkt echter dat leden van beide families in de moskee aanwezig dienen te zijn. Zowel de man als de vrouw moeten vertegenwoordigd worden, wat het akkoord tussen de beide families symboliseert. Bovenstaande vaststellingen zorgen ervoor dat er ernstig kan getwijfeld worden aan het door u aangehaalde leviraatshuwelijk.

Bovendien is de druk die op u zou zijn uitgeoefend om dit huwelijk aan te gaan weinig waarschijnlijk. Zo zou uw schoonbroer op de ceremonie ter gelegenheid van het einde van uw rouwperiode hebben aangekondigd dat hij met u wilde huwen (gehoorverslag CGVS p.28). Het duurde daarna echter nog drie maanden vooraleer het huwelijk voltrokken werd aangezien u steeds weigerde om met hem te trouwen. Gedurende die drie maanden werd u echter ziek. In die periode zou uw schoonbroer af en toe bij u thuis zijn langs gekomen. Het is ongeloofwaardig dat hij in die periode niet meer zou aangedrongen hebben op een huwelijk. U verklaart dat hij bij die bezoeken u er slechts één keer over had aangesproken om de goede weg te nemen, anders zou het u slecht vergaan (gehoorverslag CGVS p.29). U leidde hier zelf uit af dat hij daarmee bedoelde dat hij u zou vermoorden (gehoorverslag CGVS p.30), hier is echter geen enkele concrete aanwijzing toe. Het is daarenboven weinig waarschijnlijk dat, indien hij werkelijk op een huwelijk aanstuurde, hij u niet frequenter en explicieter over dit onderwerp zou hebben aangesproken. Vervolgens had u in die periode ruimschoots de mogelijkheid om stappen te ondernemen om dit huwelijk te vermijden. Er bestaan verschillende vrouwenorganisaties die de rechten

van de vrouwen verdedigen (ook in het geval van gedwongen huwelijk). Deze organisaties werken samen met de autoriteiten en bieden juridische bijstand aan vrouwen die dit wensen. Bovendien voeren zij informatie- en sensibilisatiecampagnes in samenwerking met de autoriteiten, de media en internationale organisaties. Hoewel u verklaart ziek te zijn geweest, staat dit niet in de weg dat u de mogelijkheid had familieleden in te schakelen om uw zaak verder te bepleiten. Dit zorgt er opnieuw voor dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u een leviraatshuwelijk zou zijn opgedrongen.

Verder haalt u de bovennatuurlijke gaven van uw schoonbroer aan als belangrijkste reden waarom u dit huwelijk niet kon weigeren en u geen steun zou hebben gevonden in uw omgeving om zich tegen dit huwelijk te verzetten. Het is daarbij opmerkelijk dat u verklaart uiteindelijk gevlucht te zijn nadat u getuige was van deze praktijken en u dit nieuws over het dorp had verspreid. Zowel u als uw omgeving waren hier immers al langer van op de hoogte, u verklaart dat er al heel vaak kinderen waren gestorven door zijn toedoen (gehoorverslag CGVS p.24) en dat iedereen op de hoogte is van wat hij doet (gehoorverslag CGVS p.25). Het is opmerkelijk dat u om deze reden uw echtgenoot zou hebben ontvlucht gezien iedereen al op de hoogte was van zijn praktijken en die werden aanvaard binnen de gemeenschap. Verder verklaart u dat er geen gevolgen zijn geweest voor uw echtgenoot (gehoorverslag CGVS p.26). U verklaart uw vrees door te stellen dat dit de eerste keer was dat er een bewijs was van zijn daden en dat u, als zijn echtgenote, zijn geheim had verklapt (gehoorverslag CGVS p.25-26). Aangezien uit uw voorgaande verklaringen blijkt dat wat u vertelde bezwaarlijk als nieuwe informatie kan worden beschouwd binnen uw gemeenschap en er verder ook geen gevolgen waren voor uw echtgenoot, kan er geen geloof worden gehecht dat u omwille van deze ontdekking uw vermeende echtgenoot zou hebben verlaten en dient te vrezen voor zijn reactie, wat verder het door u aangehaalde leviraatshuwelijk onderuit haalt.

Tot slot legt u geen documenten neer ter ondersteuning van uw asielrelaas, noch ter bevestiging van uw identiteit, nationaliteit of reisroute.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

In verband met de algemene veiligheidssituatie in uw land zijn de verschillende geraadpleegde informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De veiligheidstroepen van Guinee begingen namelijk mensenrechtenschendingen naar aanleiding van politieke betogingen. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van parlementsverkiezingen. Deze verkiezingen verliepen rustig op 28 september 2013 en sindsdien werden geen belangrijke incidenten meer gemeld. De volledige resultaten zijn vanaf nu definitief.

Artikel 48/4 §2C van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlands of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire-beschermingsstatus. Geen enkele geraadpleegde bron vermeldt het bestaan van een gewapend conflict. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat de situatie in Guinee op dit ogenblik niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 (COI Focus "Guinee: veiligheidssituatie", oktober 2013). »

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster heeft uitgelegd dat zij op zestienjarige leeftijd huwde met (F.M.), dat zij twee kinderen kreeg – een jongen en een meisje, waarvan het meisje overleden is – en dat zij gedurende haar huwelijk in Kissidougou leefde. Ongeveer een jaar geleden stierf haar echtgenoot ten gevolge van een zwaar auto-ongeval, waarna haar schoonbroer met haar wilde trouwen in overeenstemming met de traditie van het leviraatshuwelijk. Haar schoonbroer deed aan zwarte magie waardoor de familie zich niet tegen dit leviraatshuwelijk durfde te verzetten. Slechts drie maanden na haar gedwongen huwelijk werd haar schoonbroer ook een nieuwe vrouw geschonken. Uit informatie van de *Immigration and Refugee Board of Canada* van 9 oktober 2012 blijkt dat de praktijk van het gedwongen huwelijk, zoals het leviraatshuwelijk, nog steeds bestaat in Guinee en verschillende bronnen vermelden dat een vrouw die tot een huwelijk gedwongen wordt, in het algemeen geen klacht indient bij de autoriteiten daar zulk in tegenspraak is met de Guineese traditie die wil dat dit soort geschil binnen de familie geregeld wordt.

Verder stelt verzoekster nog: *“Dat ten opzichte van de definitie die aan de subsidiaire bescherming gegeven wordt en in verband met het verhaal van mijn verzoekster, het aangewezen is haar ten minste de subsidiaire bescherming te geven in het kader van deze subsidiaire thesis”*.

2.1.2. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een rapport van de *Immigration and Refugee Board of Canada* van 9 oktober 2012 (stuk 3).

2.2.1. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt het toepassingsgebied van deze wet. Verzoekster duidt niet aan op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij ter staving van haar voorgehouden identiteit en herkomst en evenmin aangaande haar voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Verzoekster brengt evenmin enig document bij ter staving van haar asielrelaas, noch op het CGVS, noch bij onderhavig verzoekschrift, hetgeen eveneens een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

De bestreden beslissing weigert verzoekster de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat (i) verzoekster vele tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent haar eerste huwelijk, haar scholing, haar kinderen, haar familiesamenstelling en haar identiteitskaart, (ii) uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat verzoeksters omschrijving van de omstandigheden van haar vermeende gedwongen leviraatshuwelijk niet aannemelijk is zodat aan dit huwelijk geen geloof kan worden gehecht, (iii) de vermeende bovennatuurlijke gaven van verzoeksters schoonbroer in de gemeenschap reeds gekend waren en hier voor hem geen gevolgen voor waren zodat geen geloof kan worden gehecht dat zij omwille van de ontdekking en bekendmaking van de voodoo praktijken van haar schoonbroer zou zijn gevlucht uit vrees voor zijn reactie. In onderhavig verzoekschrift komt verzoekster niet verder dan het bevestigen van één van de versies van de vastgestelde tegenstrijdigheden, hetgeen deze tegenstrijdigheden echter niet kan verklaren of ongedaan maken. Voorts komt verzoekster niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande, en meer bepaald de ongeloofwaardigheid van verzoeksters vermeende gedwongen leviraatshuwelijk, is haar verwijzing naar een rapport van de *Immigration and Refugee Board of Canada* van 9 oktober 2012 (verzoekschrift, stuk 3) niet dienstig. Deze informatie is bovendien van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar asielrelaas, toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Guinee van 31 oktober 2013, door verweerder aan het administratief dossier toegevoegd (zie map 'Landeninformatie'), blijkt dat Guinee in 2012 en begin 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld en er is geen gewapende oppositie in het land. Uit deze informatie blijkt bovendien dat de verkiezingen van 28 september 2013 in alle rust verliepen en dat de veiligheidssituatie ongewijzigd blijft. Verzoekster brengt geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat verweerders informatie onjuist of achterhaald is. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,
dhr. R. SANEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS